

Flykten genom Iris

Det känns som en evighet sedan vårt skepp
passerade Pia Mater och vägen
låg öppen
Cortex stjärnhopar lyste, det var sällan mörkt
Dessa galaktiska vägar vi följde
med våra namns tunga bördor

till stunden då skeppets styranordning
havererade nära Corpus

Virvlande genom Limbiska sfären
genom drömdis och dunkelt lysande aning
slogs skeppet till sist i spillror;

vi skingrades som flytande vrakgods
på en ocean av smärta och längtan

sjöng oss fram med halvkvävda bönerop
kontrapunktiskt i ovissshymnens flöde;
små tynande jag i en främmande värld

Den pulserande rytmen upphörde aldrig
en ihärdig trumma någonstans
i ett fjärran vi inte känner

Flykten ut genom Iris
är vår enda möjliga räddning

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Färdskrivaren med Poeter.se id #65903 innehar upphovsrätten